

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Kaiguo, Chen / Oameni și cărți

Deschiderea Porții Dragonului: Parcursul devenirii lui Wang Liping, maestru daoist modern din școala Longmen / Chen Kaiguo, Zheng Shunchao ; trad. din lb. chineză: Thomas Cleary, trad. din lb. engleză: Ines Simionescu. - București : HeraId, 2019

ISBN 978-973-111-746-1

I. Shunchao, Zheng

II. Cleary, Thomas (trad.)

III. Simionescu, Ines (trad.)

29

Pentru noutăți și comenzi:

www.edituraherald.ro

office@edituraherald.ro

Tel: 021.319.40.60, 021.319.40.61

Fax: 021.319.40.59, 021.319.40.60

Mob: 0744.888.388, 0771.664.320

Opening the Dragon Gate: the making of a modern Taoist wizard

by Chen Kaiguo and Zheng Shunchao; translated from the original Chinese by Thomas Cleary.

First published in the English language by Tuttle publishing, an imprint of Periplus Editions (HK) Ltd.

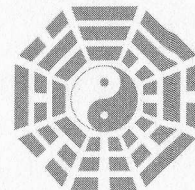
Copyright©1996 Thomas Cleary.

Original text entitled *Da Dao Xing* (in Chinese).

Copyright © Chen Kaiguo and Zheng Shunchao.

CHEN KAIGUO

ZHENG SHUNCHAO

DESCHIDEREA PORȚII DRAGONULUI

Calea devenirii lui Wang Liping, maestru
daoist modern din școala Longmen

Traducere din limba chineză:

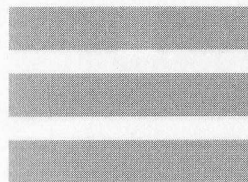
Thomas Cleary

Traducere din limba engleză:

Ines Simionescu

EDITURA HERALD

București

Cuprins

Introducere la ediția în limba engleză	7
--	---

PARTEA I - INTRAREA PE CALE

1. Maeștrii își caută succesorul	15
2. Rafinarea minții	22
3. Concentrarea spiritului vital	41
4. Cultivarea intensivă a lumii triple	63
5. Ingerarea pilulei alchimice și postul	91

PARTEA A II-A - RENAȘTEREA ȘI PURIFICAREA

6. Revenirea la viață după moarte	107
7. Practicarea Căii	115
8. Rătăcind în cele patru zări	151
9. Cele cinci arte	170
10. Transcenderea timpului și spațiului	186
11. Visarea deliberată și rafinarea spiritului	208
12. Vânătoarea de comori în munți	218
13. Cerurile de dincolo de Cer	258
14. Visul	277
15. Calea urmează Natura	289
16. Ascensiunea	305

PARTEA A III-A - PARTICIPAREA LA EVOLUȚIE

17. Învățătorii și discipolul se despart	323
18. Transcenderea înțelepciunii pentru a pătrunde în lumea obișnuită	344
19. Primirea misiunii	368
20. Purtând pe umeri o mare responsabilitate	388
21. Revenirea la sursă	402

PARTEA I

Introducere pe Cale

CAPITOLUL 1

Maestrii își caută succesorul

Unul dintre cele mai importante evenimente din istoria secretă a Chinei a avut loc într-o noapte a anului 1960, pe vârful unui munte sacru, necunoscut lumii. Noaptea era luminată puternic de luna de pe cer și îmborsătată plăcut de briza oceanului de dedesubt. Trei bătrâni, singurii moștenitori ai unei cunoașteri străvechi, stăteau așezați în fața unei peșteri secrete de pe Muntele sfânt Lao, cufundați adânc în meditație.

Muntele Lao – sau Lao Shan în limba chineză – nu este cunoscut multor oameni din afara Chinei. Pentru lumea profană locală, aici se află sursa celei mai bune ape; pentru inițiați și pentru pelerini, este unul dintre locurile sacre ale daoismului, tradiția inițială a înțelepciunii din China, cea mai veche știință a lumii. Muntele Lao este orientat spre mare din două părți: la est și la sud; abrupt și impunător, pare că se ridică direct de la suprafața oceanului. Muntele este presărat cu bolovani enormi și stânci uriașe și este acoperit cu tot felul de plante și copaci. Valurile mării răsună la poalele lui, iar norii albi îi înconjoară mijlocul. Când stai pe versantul muntelui și privești marea pe măsură ce Soarele se ridică la orizont, ai un sentiment extraordinar de transcendență, dincolo de lumea obișnuită. Astfel, Muntele Lao a ajuns să fie prețuit de căutătorii spirituali daoiști ca un loc pentru a realiza cultivarea și pentru a-ți dezvolta natura esențială.

De-a lungul secolelor, mulți maeștri daoiști celebri și-au practicat învățătura secretă pe Muntele Lao. În toți acești ani, pe munte au fost construite multe mănăstiri daoiste; există, de asemenea, în defileuri, și multe peșteri secrete acoperite de frunziș și plante agățătoare, extrem de greu accesibile și cunoscute doar de puțini oameni.

Cei trei bătrâni care ședeau pe versantul muntelui în acea noapte luminată de lună a anului 1960 erau maeștri ai școlii Poarta Dragonului, din cadrul școlii daoiste a Realității Complete, păstrători ai unor secrete și abilități care multă vreme au fost considerate legendare.

Zhang Hedao¹, Călătorul Infinitului², era un Transmițător [al tradiției] din cea de-a șaisprezecea generație a școlii Poarta Dragonului. În vârstă de 82 de ani la acea vreme, el fusese odinioară marele medic al Curții imperiale din timpul dinastiei Qing (1644–1911). Acest călător era numit în mod obișnuit Medicul Misterios.

Wang Jiaoming, Călătorul Purei Seninătăți³, era un Transmițător [al tradiției] din cea de-a șaptesprezecea generație a școlii Poarta Dragonului. Discipol al marelui maestru Zhang Hedao, era în vârstă de 72 de ani la acea vreme. Fost instructor la Academia Militară Huangbu, era expert în domeniul artelor marțiale. Era, de asemenea, expert în folosirea abacului, fiind cunoscut și sub numele de Calculatorul Misterios.

Gu Jiaoyi, Călătorul Purei Vacuități⁴, era un alt discipol al lui Zhang Hedao și, de asemenea, ales ca Transmițător [al tradiției] din cea de-a șaptesprezecea generație a școlii Poarta Dragonului. El avea o metodă unică de vindecare a bolilor prin acupunctură, fără a in-

¹ În varianta engleză transliterat Hodao. Ideogramele sunt însă 合道, deci Hedao, ceea ce, de altfel înseamnă „Armonia Căii” sau „Armonia cu Calea”. (N. red.)

² În limba chineză Wuji Daoren 无极道人. Traducătorul englez a folosit în toată lucrarea licența poetică de „Călător” (în sensul de „cel care parcurge Calea”) pentru termenul chinezesc *daoren* 道人, textual „Om al Căii”, adică practicant dedicat și avansat al Căii [daoiste]. Adesea sinonim cu Nemuritor (*xian* 仙). Am subscris și noi la aceasta. (N. red.)

³ În limba chineză Qingjing Daoren 清静道人. (N. red.)

⁴ În limba chineză Qingxu Daoren 清虚道人. (N. red.)

troduce însă acele în corp; datorită acestui fapt, era cunoscut în mod obișnuit sub numele de Acupunctorul Infinit.

Pe parcursul anului precedent, cei trei maeștri daoiști se consultaseră în secret referitor la o chestiune de cea mai mare importanță, nu numai pentru ei, ci și pentru întreaga lume în general. Înaintați în vârstă, ei încercau să găsească un succesor, o persoană care putea duce mai departe cunoștințele ce i-ar permite să devină Transmițătorul celei de-a optsprezecea generații a daoismului Porții Dragonului.

Școala daoistă a Realității Complete a fost fondată în urmă cu nouă secole, atunci când nordul Chinei, vechea patrie și centrul cultural al poporului chinez, a fost invadat de războinicii călăreți ai stepelor. Misiunea școlii în timpul acestei crize a fost aceea de a păstra nu numai învățăturile ezoterice ale daoismului, ci și învățăturile ezoterice ale budismului și ale confucianismului.

Daoiștii școlii Realității Complete consideră cinci maeștri drept Cei Cinci Străbuni ai Nordului¹: Wang Xuanbu, Zhongli Quan, Lü Dongbin, Liu Haizhan și Wang Chongyang. Șapte discipoli remarcabili ai ultimului maestru enumerat, Wang, sunt cunoscuți drept Cei Șapte Realizați ai Nordului².

Printre cei șapte se afla și Qiu Chuji, mai cunoscut în general sub numele de Changchun sau „Omul Adevărat al Primăverii Eterne”³. El a fost fondatorul școlii Poarta Dragonului în urmă cu opt sute de ani. Reputația spirituală a „Omului Adevărat al Primăverii Eterne” [era atât de mare] încât Ginghis Han l-a chemat în Asia Centrală și l-a numit supraveghetorul tuturor religiilor din China din timpul domniei sale.

Secrete de neconceput chiar și pentru ceilalți chinezi, ca să nu mai vorbim despre lumea occidentală, sunt încă păstrate în cadrul școlii Poarta Dragonului chiar și în ziua de astăzi. Atât de mare este puterea învățăturilor ei ezoterice, încât cei trei bătrâni maeștri ai celor de-a șaisprezecea și șaptesprezecea generații au petrecut nenumărate

¹ În limba chineză *Bei Wu Zu* 北五祖. (N. red.)

² În limba chineză *Bei Qi Zhen* 北七真. (N. red.)

³ În limba chineză Changchun Zhenren 长春真人. (N. red.)

ore într-o meditație profundă asupra problemei găsirii unui moștenitor al acestei cunoașteri.

O parte din învățătura secretă a școlii Poarta Dragonului este reprezentată de o carte extraordinară cu desene simbolice, cunoscută sub numele de *Diagramele descifrării spatelui*¹. Folosită odinioară pentru a analiza tendințele și pentru a prognoza evenimentele, această carte deosebită a fost modificată în mod deliberat cu peste șase sute de ani în urmă printr-un plan imperial secret, ca parte a unei campanii mai largi de menținere a populației în ignoranță și sclavie. Din fericire, integritatea originală a cărții a fost păstrată în cadrul școlii daoiste Poarta Dragonului, în conformitate cu misiunea sa de a conserva cunoștințele ezoterice.

Noul Transmițător pe care îl căutau bătrânii s-a dovedit a fi un tânăr pe nume Wang Liping, care avea 11 ani în 1960. Wang Liping s-a născut în anul 1949, exact la mijlocul anului lunar. Cei care îl cunosc spun despre el că a fost diferit încă de pe vremea când era copil. Putea întotdeauna să descopere obiectele rătăcite în jurul casei și niciodată nu a dat greș în găsirea tovarășilor săi de joacă la „de-a v-ați ascunselea”, indiferent cât de bine s-ar fi pitit.

Wang Liping s-a născut într-un oraș mare din nord-estul Chinei, mutându-se mai târziu cu părinții săi într-un oraș cetate antică, în apropierea celebrului Masiv al Zăpezii Eterne, Changbai Shan. Prin zona orașului-cetate își taie drum Yongding, Râul Tulbure, care își are izvorul în adâncurile Masivului Zăpezii Eterne. Având muntele în spate și râul în față, orașul-cetate are o aură energetică extraordinară. Datorită „aurului negru” din sol, este supranumit Orașul Cărbunelui, înflorind cu atât mai mult în timpurile moderne. Acest nou oraș [provenit] dintr-o veche cetate este locul în care Wang Liping a trăit cea mai mare parte a vieții lui.

Famiile Wang constituiau un clan important în regiune, unul ai cărui strămoși fuseseră iluștri odinioară. Pe vremea tatălui lui Wang

¹ Cartea conține 60 de imagini simbolice, iar titlul i-a fost dat după ultima dintre ele, *Tui bei tu* 推背图, care în traducere literală înseamnă „desenul împingerii spatelui”. (N. tr.)

Liping, familia sa nu mai era ceea ce fusese odinioară, dar el a reușit totuși să absolve Colegiul Industrial Fengtian, ceea ce în acele zile era considerat o mare realizare.

Mama lui Wang era o femeie binevoitoare și blândă. A dat naștere la patru fii și două fiice, toți vioi și robuști, cu excepția celui de-al doilea fiu, Liping, care era mic și slab. Când Liping avea un an, a avut loc un incendiu în casa familiei Wang. Pierdut în agitația stărnită, bebelușul Liping s-a ales cu o arsură la cap. Deși arsura s-a vindecat, după acea întâmplare copilul a continuat să sufere de dureri de cap, iar vederea i-a fost și ea afectată. Mai mult, spre consternarea mamei sale, niciunul dintre medicii pe care părinții i-au consultat nu a putut să-l ajute pe băiat.

Familia Wang a avut mulți copii, iar la vremea aceea – sfârșitul anilor '50 și începutul anilor '60 – viața de zi cu zi în China era grea. Încă din copilărie, micuțul Liping era amabil și conștiincios, dând dovadă de bune maniere și fiind respectuos, așa că, în mod firesc, avea o atitudine protectoare față de frații și surorile mai mici. La fel era și cu prietenii și tovarășii săi de joacă din cartier. Ori de câte ori un alt copil dorea ceva, iar Wang Liping se întâmpla să aibă acel lucru, i-l dădea fără să ceară nimic în schimb.

Într-una din zile, în toamna anului 1962, în timp ce familia Wang lua masa de prânz, au auzit deodată o bătaie puternică în ușă: „O îmbucătură de mâncare, vă rog!” Viața devenise foarte dificilă în ultimii ani, astfel încât erau mulți oameni care fugeau de sărăcie și căutau de mâncare din câmpiile centrale până în nord-est. Ori de câte ori oamenii veneau la ușă și cerșeau, mama lui Wang le dădea cu dragă inimă câte ceva pentru a-i ajuta.

De data aceasta, Liping a fost primul care s-a ridicat la auzul rugămintii cerșetorului aflat la ușă. Înainte ca mama lui să apuce să se ridice de la masă, el înșfăcase deja câteva găluște cu legume și se îndrepta cu ele spre ușă. Când a deschis ușa, Liping a fost uimit de ceea ce a văzut. Trei bătrâni se aflau acolo. Păreau cu totul altfel față de oamenii care veneau de obicei la cerșit. Acești bătrâni priveau blând și plini de bunăvoință și, deși hainele lor erau ponosite și zdrențuite,

aveau o ținută dreaptă de parcă ar fi fost tineri și puternici, cu o înfățișare fermă și calmă, prezența lor proiectând un aer de vigoare și forță.

Cei trei bătrâni au luat găluștele pe care le adusesese Liping. Le-au înfulecat pe dată, după care, fără niciun cuvânt, bătrânii au întins din nou mâinile, ca și cum ar mai fi vrut.

Oarecum tulburat, Liping a intrat în casă fără să comenteze și a adus mai multe găluște pentru bătrâni. După ce le-au mâncat, bătrânii au schimbat între ei câteva priviri și au plecat fericiți. Cugetând la ciudătenia întâmplării, când Liping și-a ridicat privirea, cei trei bătrâni deja dispăruseră fără urmă.

Deși nu știa la vremea respectivă, tânărul Wang Liping avea motive întemeiate să fie tulburat de acea întâlnire. După cum s-a dovedit, cei trei bătrâni nu erau oameni obișnuiți, ci maeștri daoști, care trăiau de mult timp ascunși în peșterile din munți și practicau artele secrete. De fapt, ei nu coborâseră de pe munte pentru a cerși de mâncare, ci pentru a-l găsi pe moștenitorul cunoștințelor lor.

Daoismul este religia originară a Chinei. Aspectele sale cele mai directe și universale pentru oamenii din lumea obișnuită sunt respectarea legilor naturale, promovarea sănătății, prevenirea bolilor, prelungirea vieții și stimularea dezvoltării culturii și civilizației pe baza unei colaborări de succes între omenire și natură, precum și între individ și societate, ca întreg.

Cei trei maeștri daoști care veniseră să-l găsească pe Wang Liping au petrecut mulți ani în peșterile din munți cultivându-și propria ființă. Ei atinseseră deja cele mai înalte niveluri de realizare atât în exercițiile interne, cât și în cele externe, depășind cu mult obiectivele daoiștilor obișnuiți.

Pentru a găsi un succesor, ei și-au folosit viziunea interioară, precum și cartea specială de previziuni ce fusese transmisă în cadrul școlii lor. Ajungând la concluzia că persoana pe care o căutau se afla deja în această lume de peste zece ani, s-au pregătit să plece de pe munte pentru a o găsi.

Călătoria lor pentru a-și întâlni succesorul a durat mai mult de două luni, o mare parte din timp petrecând-o mai degrabă vinde-

cându-i și ajutându-i pe oamenii din zonă, întâlniți de-a lungul drumului în timpul călătoriei lor. Compasiunea și ajutorul dat celorlalți fac parte din tradiția daoistă, indiferent dacă sunt practicate în mod deschis sau în secret.

Când cei trei maeștri au ajuns la casa lui Wang Liping în acea zi și și-au găsit succesorul spiritual, greutatea drumului au părut să dispară de la sine. Vorbeau și râdeau pe drumul de întoarcere spre construcția abandonată unde își găsiseră adăpost. Scuturându-și praful de pe haine, s-au așezat, așteptându-l pe Wang Liping să vină și să-i caute.

Cât despre tânăr, după prima lui întâlnire cu cei trei maeștri din acea zi, Liping nu-și putea stăpâni dorința de a pleca în căutarea lor. Aflat în clasa a cincea la acea vreme, întreaga după-amiază petrecută la școală a fost într-o stare de uluire. La terminarea orelor, în loc să meargă acasă împreună cu colegii săi, ca de obicei, s-a trezit că hoinărește distrat, îndreptându-se în cele din urmă spre locul în care maeștrii își făcuseră tabăra.

Wang Liping i-a găsit pe bătrâni șezând într-un șopron, vorbind și râzând între ei. Fascinat, s-a așezat să-i asculte.

Învățătorii își găsiseră discipolul, iar viitorul Transmițător al daoismului Porții Dragonului își găsise îndrumătorii. Și astfel, în toamna anului 1962, Wang Liping a început calea uceniciei sale în învățatura daoistă, care urma să dureze cincisprezece ani.

CAPITOLUL 2

Rafinarea minții

Deși cei trei maeștri daoiști au stat și au vorbit între ei, părand să-l ignore pe tânărul vizitator, ei îl examinau pe ascuns cu ajutorul percepției lor interioare. Constatând că băiatul suferea de migrenă cronică și avea probleme cu ochii, bătrânii maeștri au început să-l vindece fără să dea niciun indiciu clar despre ceea ce făceau.

În mod progresiv, Wang Liping a devenit conștient de o claritate excepțională a minții, iar vederea lui a devenit, de asemenea, limpede. Acum știa cu siguranță că acești trei bătrâni nu erau oameni obișnuiți.

La rândul lor, odată ce bătrânii maeștri l-au analizat bine pe Wang Liping, și-au dat seama că era, într-adevăr, cel pe care îl văzuseră în viziunile lor din ultimii trei ani, cel pe care îl căutau. Wang Liping era destinat să devină Transmițătorul celei de-a optsprezecea generații a școlii daoiste a Porții Dragonului.

Cel mai în vârstă dintre cei trei maeștri a stat liniștit o vreme, cu ochii închiși. Apoi și-a deschis încet ochii și și-a îndreptat privirea spre tânărul Liping.

„Hei, școlarule! E târziu și ești departe de casă! Nu-ți este frică să te întorci pe întuneric?”

Fără să se mai gândească, tânărul a răspuns: „Frică de ce? Când joc de-a v-ați ascunselea cu prietenii mei, cu cât se întunecă mai mult, cu atât devine mai distractiv! De ce anume să-mi fie frică?”

Cei trei bătrâni erau încântați. Gu Jiaoyi l-a tras pe Wang Liping spre el și i-a spus: „Haide, joacă de-a v-ați ascunselea cu noi!”

Ducându-l afară, într-un cimitir aflat nu foarte departe, maeștrii l-au provocat pe băiat la un joc de-a v-ați ascunselea, spunându-i că îl vor considera câștigător dacă l-ar găsi fie chiar și numai pe unul dintre ei acolo, în întuneric.

Liping a acceptat pe dată provocarea. Trecea pe acolo în fiecare zi și cunoștea fiecare detaliu al terenului; considera că bătrânii nu ar fi putut să se ascundă de el în niciun fel.

Băiatul și-a acoperit ochii și a început să numere, așteptând ca bătrânii să se ascundă. Dar Zhang Hedao l-a oprit și i-a spus: „Nu este nevoie de așa ceva. Pur și simplu stai aici cu ochii deschiși și urmărește-ne cum plecăm să ne ascundem. Privește cu atenție – nu ne ducem departe!”

Dar bătrânii au rămas pe loc, astfel că Liping i-a îndemnat să plece și să se ascundă. Ei tot nu s-au mișcat, dar o voce a spus: „Mai bine uită-te mai atent – ne-am ascuns deja!”

Auzind aceasta, Liping se uită mai bine, dar nu [mai] văzu nici urmă de bătrâni. Cum au reușit să dispară chiar în momentul în care vorbeau cu el? De ce pașii lor nu au scos niciun sunet? Liping începu să se uite peste tot în jur, căutând în fiecare colțișor, oriunde s-ar fi putut ascunde cineva. Nimic. Niciun sunet. Întregul loc era pustiu. Total derutat, după aproape o oră, băiatul s-a întors la copacul unde începuse jocul. Acolo bătrânii au apărut dintr-odată dinaintea lui, invitându-l să se recunoască învins!

În realitate, maeștrii nu plecaseră nicăieri. Fuseseră acolo tot timpul, practicând arta dispariției. Acești maeștri daoiști nici măcar nu avuseseră nevoie de protecția întunericului; știau cum să dispară din văzul oamenilor obișnuiți chiar și în plină zi. Aceasta este o artă ce poate fi atinsă numai în stadiul mediu de realizare [interioară].

Wang Liping nu știa nimic despre asta; nu își dădea seama decât de uimirea și spaima tot mai mari pe care le resimțea față de cei trei bătrâni. Aceștia i-au spus să meargă acasă, să se întoarcă după terminarea orelor de școală a doua zi și să nu spună nimănui la ce a asistat.

Când Liping a ajuns acasă în acea noapte, părinții lui erau îngrijorați. Unde stătuse până târziu? Ce făcuse? Dar cum Liping părea

foarte derutat și nesigur, nu au insistat. Erau vremuri grele în China și toți din familie trebuiau să aibă grijă unii de alții, dar uneori nu puteai să fii atent la tot ce se întâmpla. Liping era cel de-al doilea fiu, la urma urmei, iar părinții săi trebuiau să se îngrijoreze mai mult pentru frații și surorile sale mai mici. Cel mai adesea, Liping pleca și venea singur.

Cât despre cei trei bătrâni, oamenii din zonă erau înțeleghetori cu ei datorită vârstei lor înaintate și a faptului că își făcuseră drum pe acolo pornind din inima țării. Abilitățile lor de vindecare fuseseră întâmpinate cu bucurie de locuitori, deși bătrânii au dezvăluit relativ puține lucruri, pentru a-și proteja identitatea de maeștri daoști. După o vreme, oamenii au ajuns să-i onoreze și să-i respecte pe cei trei bătrâni, care nu au cerut nicio răsplată pentru serviciile lor. Obişnuiau să-l lase pe Wang Liping să facă diverse treburi pentru ei, iar el a putut, de asemenea, să-i urmărească tratând bolile oamenilor. În timpul liber discutau cu tânărul lor protejat despre lucrurile care l-ar ajuta să se orienteze pe Cale.

Cum aveau nevoie de un loc liniștit pentru a-și instrui noul discipol, cei trei învățători au descoperit o veche fierărie, abandonată de mult timp, departe de drumul pe care se circula de obicei. Maeștrii au curățat locul, au plantat câțiva copaci în față și au amenajat o grădină de legume în spate. Oamenii din satele de munte fiind simpli, rustici, puri și sinceri de felul lor au fost impresionați de faptele bune ale venerabililor videdători și aveau obiceiul de a le trimite în dar vreascuri, orez și alte lucruri necesare.

Odată cu trecerea timpului, Wang Liping s-a obișnuit cu bătrânii maeștri, care începuseră să-l ghideze într-un mod subtil în vederea pregătirii pentru lungul parcurs al instruirii pe care trebuia să-l urmeze.

Într-o noapte rece de toamnă, în timp ce toți patru stăteau așezați în jurul unei lămpi, marele maestru Zhang Hedao a început să povestească întâmplări despre daoștii din vechime și vechile principii ale daoismului. A relatat cu multe detalii despre Changchun, Omul Adevărat al Primăverii Eterne, care a trăit pe vremea lui Ginghis Han și a fost fondatorul școlii Poarta Dragonului.

Changchun a început să urmeze calea daoistă la vârsta de 19 ani și a devenit discipol al marelui maestru Wang Chongyang la vârsta de 20 de ani. După ce învățătorul său a murit, Changchun a plecat pe muntele Zhongnan, un centru străvechi de studii spirituale.

Sosind în miezul iernii, Changchun a rămas înzăpezit timp de cinci zile și cinci nopți, adăpostit într-un mic sanctuar. Aflat în pericol de a muri de foame sau înghețat, Changchun a intrat într-o transă profundă.

În mijlocul stării sale profunde, în care făcea abstracție de lumea din jur, Changchun a auzit brusc o voce. Privind în sus, a văzut un bătrân stând în fața lui, care îi adusese în dar ceva hrană. După ce a așezat darul dinaintea lui Changchun, bătrânul s-a întors și a plecat.

Urmându-l pe bătrân până la poarta sanctuarului, Changchun s-a uitat în jur, dar nu a văzut nimic altceva decât o întindere vastă de zăpadă neatinsă. Nu exista nici măcar o urmă de pas.

Când ninsoarea s-a oprit și se putea călători din nou, Changchun și-a continuat drumul spre vest, până când a ajuns într-o vale imensă cunoscută drept Valea Râului Fa. Albia râului era foarte largă, iar nivelul apei alterna, fiind când foarte înalt, când foarte jos, încât era imposibil să construiești un pod sau să faci un punct de trecere cu pluta. Ca urmare, călătorii trebuiau să treacă prin vadul râului. Văzând pericolele la care se expuneau astfel, Changchun a hotărât să rămână acolo și să-i ajute să treacă râul transportându-i pe umerii săi.

Amenajând un vechi sanctuar de lângă malul apei, timp de șase ani Changchun a locuit acolo lângă râu, petrecându-și nopțile în meditație, iar zilele transportând călătorii peste apă.

În această perioadă, Changchun a experimentat ceea ce daoștii numesc Marea Moarte nu mai puțin de șapte ori și a trecut de nenumărate dăți prin ceea ce ei numesc Mica Moarte. Murind și revenind la viață, a reușit să transeandă în acest fel lumea obișnuită a oamenilor, evenimentelor și lucrurilor.

Marele maestru a încheiat povestea cu aceste cuvinte: „Strămoșul nostru spiritual Changchun avea o vorbă: «Când niciun gând nu se formează [în minte], aceasta este libertatea; când nu există nimic